

[Steen Folke.]

Det tør siges at være falsk varebetegnelse på mere end én måde. Det, hele hans rapport drejer sig om, er kapitalens EF, men det lyder ikke nær så tilløkkende, vel?

VS agter at støtte dagsordenen, som SF har foreslået. Vi ville ikke selv have formuleret dagsordenen præcis på den måde, men vi vil stemme for den.

Aase Olesen (RV):

Der er grund til at hilse Tindemansrapporten velkommen. Som en af dem, der stemte nej til dansk medlemskab af EF, vil jeg gerne fremhæve, at Tindemansrapportens fremlæggelse bør føre til, at den danske EF-politik og debatten herom kan komme ind i en ny og mere reel fase.

Siden 1. januar 1973 har det været meget svært at få en debat i gang om, hvad vi egentlig ville i Europa på lang sigt. Nu ved vi, hvad det er, vi taler om. Statsministeren sagde det klart. Regeringen vil det europæiske samarbejde under overskriften: den europæiske union, en overskrift, som udenrigsøkonomiministeren derefter kaldte en bevidst uklar overskrift med henvisning til opfindelsesåret 1972.

Tindemans' rapport indeholder ikke noget, vi ikke kendte før, men den har klaret begreberne ganske betydeligt. Nu ved vi, hvad det store flertal af EF-lande ønsker sig, og så er Tindemans' visioner endda kun en mellemstation. Det fremgår af hr. Tindemans' følgebrev, at han føler, at han har landene bag sig, og at det er realistiske forslag, han fremsætter.

Vi er nogle stykker, der er forbløffede over, hvor hurtigt det er gået med at få klarlagt, at det europæiske samarbejde også indebærer fælles udenrigspolitik, fælles forsvarspolitik, ja, sågar fælles våbenagentur.

Jeg noterede, at ministeren beklagede, at problemerne omkring industripolitikken ikke var udførligt behandlet i rapporten. Jeg vil gerne bede ministeren her fra talerstolen give en vurdering af, hvad en militærindustriel integration af EF-landene vil betyde. Med en centralisering og specialisering på våbenproduktionens område vil vi blive så sårbare, at ethvert nok så lille tilløb til en selvstændig dansk holdning i spørgsmål om våbenproduktion og våbeneksport og i sikkerhedsspørgsmål i øvrigt vil kunne imøde-

gås med trusler om uoverskuelig arbejdsløshed.

Hr. Stetter spurgte, hvad vi EF-modstandere egentlig ville. Jeg skal svare for mit eget vedkommende, at jeg vil modarbejde det militærindustrielle samarbejde, modarbejde, den centralisering og den bureaukratisering, der i EF er ved at gøre embedsmændene til de egentlige beslutningstagere. Herhjemme har EF-bureaukratiet jo for længst bevirket, at store dele af dette folketingss medlemmer ikke mere orker at beskæftige sig med EF-følge love eller med direktivforslagene, vi får forelagt i udvalgene.

I respekt for folkeafstemningens resultat vil jeg være med til at forhindre, at vi bevidst eller ubevidst glider langt ud over folkeafstemningens præmisser.

Det er min overbevisning, at Danmark den 2. oktober 1972 ikke stemte ja til den overskrift, som statsministeren i dag satte på EF-samarbejdet: den europæiske union.

Det, der kaldte mig herop, var egentlig et spørgsmål til udenrigsøkonomiministeren, der i sit indlæg sagde, at Tindemansrapporten har ydet sit bidrag til at gøre den danske og den internationale debat mere jordnær og realistisk. Må jeg ikke bede ministeren forklare det lidt nærmere, specielt det med det jordnære.

Af regeringens notat fra oktober til Leo Tindemans fremgår det med al ønskelig tydelighed, at regeringen har beklaget, at der ikke er gjort større fremskridt i det økonomiske samarbejde og i forsøgene på at løse beskæftigelseskrisen i de europæiske lande. Det fremgår endvidere, at det er regeringens opfattelse, at Fællesskaberne burde løse disse problemer, før man begynder at interessere sig så meget for at ændre institutionernes kompetence og derved fremme den politiske integration.

Heroverfor står Tindemans' konstatering af, at når det halter så svært i EF med at samarbejde omkring kriseproblemerne, så er det nu nødvendigt, at der ændres på beslutningsprocesserne. Altså, vil vi ikke samarbejde frivilligt og i enighed, skal vi have skabt nogle institutioner, der er i stand til at få de enkelte lande til at makke ret. Hvis viljen til solidaritet og samarbejde var til stede, behøvede vi slet ikke nogen traktat. Hvis denne vilje ikke er til stede, ved vi forlods, hvad der bliver resultatet. Det bliver